

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1763/2023
30.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „TD COMPANY 032“ ДОО Миоковци, чији је пуномоћник Душан Судимац, адвокат у ..., против тужене “HALKBANK” АД Београд, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 10.500,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 1459/22 од 31.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 30. новембра 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 1459/22 од 31.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 1459/22 од 31.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 1Пж 1459/22 од 31.05.2023. године, у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду 23П 7106/2021 од 29.11.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништава одредба члана 3. став 2. Уговора о кредиту број ... од 22.02.2016. године, закљученог између тужиоца и тужене, садржине ближе наведене у изреци, и захтев да се обавезе тужена да тужиоцу плати износ од 10.167,76 динара са законском затезном каматом од 22.02.2016. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. У ставу II изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није

одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац указује на нужност постојања понуде у предуговорној фази, док је у конкретној парници тужбу засновао на наводима да је тужиоцу непозната структура накнаде односно на изостанку података о стварним трошковима које је тужена имала и наводима да је поступање тужене у супротности са основним начелима Закона о облигационим односима, на којим разлозима су и донете нижестепене пресуде.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је 08.07.2021. године, а вредност предмета спора је 10.500,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**